

Kære Gud og far

Nu bliver det påske.

Festen for foråret.

Festen for dit folks udfrielse af Ægypten

Den tid hvor vi mindes din søns Jesus's død og opstandelse.

Han forlod sin himmel og blev ét med os

i livet på jorden.

Og han følger os og er hos os helt ind i døden.

Han er hos os

når vi jubler over ham og lovsynger ham

Og han er hos os når vi glemmer ham og vender ham ryggen.

Han er hos os hver dag vi lever

som brødet vi spiser og vinen vi drikker.

Han er hos os når vi er døde.

Og han fører os fra døden og ind i til livet hos dig, du vor Gud.

Livet hvor døden for altid er lagt bag os.

Hvor der kun er liv, liv og liv.

Amen.

Skærtorsdag

Det kan være så forskelligt når man spiser. Der er dage hvor man lige smider et par tallerkner på bordet. Og maden er noget man har hevet op af fryseren. Andre dage gør man sig umage. Gør rent. Dækker pænt bord. Sætter lys og blomster på bordet. Jeg tror der var gjort rigtigt meget ud af måltidet skærtorsdag aften. Det var jo det jødiske påskemåltid, de skulle have, måltidet hvor man fejrede at Israels folk var blevet befriet ud af Ægypten. Og Jesus's disciple var allerede tidligere på dagen gået i gang med at tilberede maden. De havde stegt lam, bagt brød, tilberedt bitre urter og købt vin. Og da det hele var parat kom Jesus og de andre disciple for at spise sammen.

Kender I godt det, at måltider, ja også festmåltider kan være helt, helt forskellige. Somme tider har man det hyggeligt, maden er lækker og alle er glade. Andre gange er der en rigtigt dum stemning, der er måske nogen der er vrede eller kede af det. Og der er meget stille. Eller også er der nogen der råber og skælder ud. Når det er sådan, er det som om maden slet ikke smager en. Som om det lige så godt kunne være savsmuld, man spiste. Ja, hvis man er rigtigt ked af det, kan halsen snøre sig sådan sammen på én, at man slet ikke kan få maden ned.

Jeg forestiller mig, at det har været på begge måder, den skærtorsdag aften, Jesus sagde farvel til sine disciple. Først har de været glade, tror jeg. De skulle jo holde fest. Men så blev det hele så underligt. Jesus sagde til disciplene, at de alle sammen ville svigte ham. Og selvom Peter svor på, at han i alt fald aldrig ville svigte Jesus, så fastslog Jesus bare, at sådan ville det gå, selv Peter ville svigte ham. Og bagefter sagde han endda, at en af dem ville forråde ham. Han sagde det på en måde, så de alle sammen kunne regne ud at det var Judas. Og Judas rejste sig og gik ud. Jeg ved ikke om han smækkede med døren, men det tror jeg faktisk. Og så skete der det underlige, at Jesus tog brødet, brækkede det i stykker og gav det til dem mens han sagde, at dette var hans kød. Og han tog også vinen og gav dem den og sagde at de skulle drikke den, for det var hans blod. Jesus vidste jo godt at han snart skulle dø. Hans fjender lagde råd op mod ham og lurede bare på, hvornår de kunne slå ham ihjel. Og jeg tror at Jesus gjorde det med brødet og vinen, fordi han ville have at hans disciple skulle huske ham hver gang de spiste brød og drak vin. Og det gør man jo tit.

Og jeg tror, at efterhånden som det gik op for disciplene, at det var alvor nu. At Jesus regnede med, at han lige straks ville blive slået ihjel, så er maden blevet mere og mere tør i munden på dem, og vinen er blevet mere og mere sur. Og jeg tror også, at det der skete den aften har gjort så stort indtryk på disciplene, at de faktisk har husket Jesus og tænkt på ham, hver gang de tog et stykke brød i munden eller drak et glas vin i hele resten af deres liv.

Påskedag

Der er dage man glæder sig rigtigt meget til. Ens fødselsdag. Eller jul. Og man går og forestiller sig hvor dejligt det skal være. Og man ved jo også godt lidt om, hvad man har at glæde sig til, for de fleste har jo haft fødselsdag før og oplevet jul før. Det er lidt anderledes når man glæder sig til sin konfirmation fx, for det har man jo ikke prøvet før. Alligevel har man hørt om, hvad det er og hvad der skal ske.

Da Jesus opstod fra de døde påskemorgen, skete der noget helt uventet og ukendt. Noget helt anderledes end der nogensinde var sket før. For ganske vist havde Jesus vækket døde til live: Jairus's datter, den unge mand i Nain og Lazarus. Men de blev jo blot levende igen, som de havde været før. Og de er i øvrigt alle tre døde siden hen. Med Jesu opstandelse var det noget helt andet. For alle mennesker er det sådan, døden ligger et sted forude og venter os. Men da Jesus opstod fra de døde var der ikke længere nogen død forude. Døden lå bag ham. Foran ham var der kun liv og liv og atter liv. Og derfor lever Jesus også stadig. Han lever hos Gud, sammen med Gud. Han er i himlen, siger vi. Men himlen er der ingen der ved hvor er. Og så må man jo tænke det på den måde man bedst kan. Jeg tænker mig at Gud er alle vegne. I verden og uden for verden. Og jeg tænker mig, at Jesus på samme måde er alle vegne. Også her, hvor vi holder gudstjeneste sammen. Og derhjemme. Og i skolen. Og på håndboldbanen. Alle vegne. Men han er her på en anden måde end vi er. For vi lever med døden foran os. Men Jesus har lagt døden bag sig. Derfor kan vi ikke se ham. Døden står mellem ham og

os.

Jesus har lovet os, at ligesom han opstod af døden, skal vi også opstå af vores død, når vi hører sammen med ham. Det var det, vi fik et tegn på, da vi blev døbt. Dåben er et billede på opstandelsen af døden. Ligesom man kan dukke op af vandet, når man bliver dyppet i det, sådan skal vi opstå af døden. Dukke op af døden til liv i evighed. Så Jesus's opstandelse betyder for os, at også vi skal en gang lægge døden bag os. Også vi skal en gang leve sammen med Jesus og sammen med Gud uden nogen død foran os. Et liv uden ende. Liv, liv og atter liv. Og jeg tænker mig, at når vi lever sammen med Jesus hos Gud uden nogen død foran os, så er Guds rige kommet til verden. Så er Guds rige synligt over alt. Så ser vi Jesus og så ser vi Gud, ligesom vi ser hinanden. Som i himlen, således også på jorden.

Amen